

[Erling Christensen]

Og lad mig så fastslå, at det er endog meget svært, ja hundesvært, i dag at få tildelt dansk indfødsret, dansk statsborgerskab.

I over 200 år har vi igennem indfødsretten fået mange nye danske statsborgere, som på bedste måde har levet sig ind i vort lands traditioner og særpræg. Efterkommere af disse mennesker kan vi også træffe her i Folketinget. Og prøv at se i telefonbogen! Her ser man mange fremmedklingende navne, men menneskene bag navnene er og føler sig som danske-
re.

Tænk på ungarene, der i 1956 flygtede hertil! Og i 1960'erne polakkerne! Og i begyndelsen af 1970'erne – da vi manglede arbejdskraft – kom tyrkere og jugoslavere sammen med franskmænd, tyskere, hollændere og mange andre. Er de og deres efterkommere nu ikke lige så meget danskere som andre?

Ligesom for mange år siden, da vi her i landet opkaldte et orlogsskib efter indfødsretten, skal vi også i dag være stolte af, at vi på en god måde er i stand til at tilbyde mennesker, der har boet fast her i landet i mange år, 6-7 år, dansk indfødsret, dansk statsborgerskab og stemmeret i et åbent og demokratisk samfund. Igennem årene er reglerne blevet ændret, tilrettet for andre, men altid i bred enighed mellem de politiske partier.

Jeg forstår ikke, hvorfor De Konservative og Venstre nu pludselig alene vil forsøge at profilere sig på dette område. I de 10 år, hvor de to partier sad på regeringsmagten, var der rig lejlighed til at stille forslag, til at gøre reglerne anderledes, til at skærpe kravene, hvis man ønskede det. Ikke engang Fremskridtspartiet stillede i 1989-90 krav om skærpede regler, da Venstres indenrigsminister dengang ledede forhandlingerne om ændringer af reglerne.

Det eneste positive ved forslaget er, at De Konservative og Venstre dog ikke har taget Fremskridtspartiet med som forslagsstillere. Den ros skal De Konservative og Venstre dog have, inden jeg på Socialdemokratiets vegne afviser at støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Først skal jeg lige for en ordens skyld sige, at det ikke er så mærkeligt, hvis der ikke har været stillet skærpede krav i 1989-90: Jeg var ikke medlem af Folketinget på det tidspunkt.

Men når der bliver talt om, at Danmark skal optage fastboende i samfundet, så vil jeg da sige: Ja, hvis de vil integreres. Men jeg ved ikke, om den sidste ærede ordfører kalder det integration, når man i næste generation beder om at få ægtefæller fra det hjemland, man kom fra. Jeg kalder det, at man i hvert fald ikke ønsker at leve dansk, men kun vil have fordelene ved at være dansk statsborger. Det kan ikke kaldes særlig integrationsvilligt at skulle hente ægtefæller fra de lande, man tidligere kom fra, især når det drejer sig om så fremmede kulturer, hvor man har en anden livsopfattelse, bl.a. med hensyn til de familiære forhold. Det skal vi ikke blande os i, så længe de ikke generer os; men når det generer så meget, at man i generationer fra kvindeside ikke får lov til at lære dansk, må det vel være et rimeligt krav, at vi af hensyn til deres mulighed for at være danske kræver, at de skal lære så meget, at de fatter, hvad de har af rettigheder i et land som Danmark, og ikke stadig bliver undertrykt som slaver i deres eget hjem af deres mænd. Det kan ikke kaldes integration i det danske samfund. Så hvis det er, fordi man ønsker, at disse mennesker skal have en fortsat slavetilværelse – det er måske oven i købet sådan, at den sidste ærede taler ønsker sådanne forhold, hvor tøflerne er varmede og forskellige ting er parate, når manden kommer hjem – så er det da forståeligt, at man har den indstilling.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Selv om det er lidt imod min natur at gå i polemik med fru Kirsten Madsen på dette område, så vil jeg godt sige, at når folk ansøger om dansk statsborgerskab, så er det, fordi de selvfølgelig fuldt ud ønsker at blive medlemmer af det danske samfund. Så kan man selvfølgelig diskutere den kulturelle baggrund, de har, og den lighedspolitik, som man har på dette område. Der ved alle her i Folketinget, hvilken politik Socialdemokratiet står for på det område.

Når fru Kirsten Madsen siger, at man kun vil have fordelene, så vil jeg sige, at det er en stor fordel for et åbent, demokratisk samfund, som Danmark er, at mennesker, der er kommet hertil, ikke bare er her for at få lov til at deltage i arbejdsmarkedet og alt, hvad der i øvrigt foregår i dette samfund, men også har lyst til at